

Ἐν τῷ **Τεύχει Α** καὶ **Β** σελ. 109—112 τοῦ περιοδικοῦ «**Θεολογία**» ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ κ. Δημητρίου Χ. Δουκάκη ὑπὸ τὴν τίτλον **Ἐπισκοπὴ Ρέοντος καὶ Πραστοῦ** μελέτη, ἐν ἣ καταλέγονται ἐν χρονολογικῇ σειρᾷ τὰ ὀνόματα τῶν χρηματισάντων ἐπισκόπων τῆς **Ἐπισκοπῆς Ρέοντος καὶ Πραστοῦ**. Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ, ἀξία λόγου, ὁ κ. Δ. Χ. Δουκάκης προσεπάθησε μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ἐρεύνης νὰ συλλέξῃ τὴν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ἀπαιτουμένην ὕλην καὶ νὰ κατατάξῃ αὐτὴν προσηκόντως, παρέχων οὕτω πληροφορίας διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς **Ἐκκλησίας** χρησίμους.

Ἐπιτραπήτω δὲ ἡμῖν νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἐν αὐτῇ παρεισέφρησαν ἀμαρτήματά τινα, ἅτινα δεόν νὰ διορθωθῶσι.

Καὶ ἐν πρώτοις ἀναγράφει ὡς **Β'** **Ἐπίσκοπον Ρέοντος καὶ Πραστοῦ Ἰάκωβον Σαλούφιον**, ὅστις, λέγει, **ὑπῆρξε τρόφιμος τῆς Μονῆς Δημιόβης τῷ 1680** καὶ «ἐδωρήσατο οὗτος εἰς τὴν Μονὴν τὰ περὶ τὴν **Ἀράχοβαν κτήματα καὶ κώδικα τῷ 1793**» ἤτοι μετὰ 113 ἔτη ἀφ' ὅτου δηλ. ὑπῆρξε τρόφιμος τῆς Μονῆς Δημιόβης! Ἐν τέλει δὲ τῆς συντόμου βιογραφίας τοῦ **Ἐπισκόπου** τούτου ἐπιπροστίθῃσιν, ὅτι οὗτος «ἐδωρήσατο εἰς τὴν Μονὴν τῶν **Ἁγίων Τεσσαράκοντα** ἐν **Σπάρτῃ 500 γρόσια**, θεωρούμενα ὡς ἀναπλήρωσις τῶν ὄσων ἢ Μονῇ ἔδωκε τοῖς **Ἀρβανίταις** πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς ζωῆς του». Εἰς τὸ ἀμάρτημα τοῦτο περιέπεσεν ὁ κ. Δ. Δουκάκης ἀναντιρρήτως ἐξ ἀβλεψίας. Διότι συνέχεε τὸν **Ἰάκωβον** τούτον πρὸς ἕτερον **Ἰάκωβον**. Οὐχὶ λοιπὸν **Ἰάκωβος** ὁ **Σαλούφης**, ὁ κατὰ τὸ ἔτος 1704 **Ἐπίσκοπος Ρέοντος καὶ Πραστοῦ**, ὁ τῆς Μονῆς Δημιόβης τρόφιμος τῷ 1680, ἐδωρήσατο εἰς τὴν Μονὴν τῶν **Ἁγίων 40 τὰ 500 γρόσια**, ἀλλ' ἕτερος **Ἰάκωβος**, ὁ κατὰ τὸ ἔτος 1803—1812 ἀρχιερατεύσας ἐν τῇ **Ἐπισκοπῇ Ρέοντος καὶ Πραστοῦ**. Οὗτος ἦτο ὁ μοναστὴς τῆς Μονῆς **Ἁγίων 40**, κατήγετο δὲ ἐκ **Τζιτζίνων** τοῦ τέως δήμου θεραπευῶν τῆς **Λακεδαιμόμου**, ὡς ἐκ τῆς διαθήκης αὐτοῦ βεβαιοῦνται, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὀρίζει καὶ τὸν λόγον, δι' ὃν τὰ 500 γρόσια δωρεῖται, ὡς καὶ ἄλλα ἀντικείμενα μεγάλης ἀξίας εἰς τὴν Μονὴν τῶν **Ἁγίων 40 Σπάρτης**. **Ἡ** διαθήκη

αὕτη ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Μ. Μεσσηνίας Μελετίου ἐκδοθείσῃ πραγματείᾳ «Ἡ Ἱερά Μονὴ τῶν Ἁγίων 40».

~~Τὸν Ἰάκωβον τούτου ὁ κ. Δ. Χ. Δουκάκης καταλέγει ὡς ΙΑ' Ἐπίσκοπον Ρέοντος καὶ Πραστοῦ ἀνευ χρονολογίας καὶ ἄλλης τινὸς πληροφορίας, ἐνῶ ἠδύνατο καὶ τὸ ἔτος τῆς ἀρχιερατείας αὐτοῦ 1803-1812 νὰ σημειώσῃ καὶ τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ κλπ, ἀρνούμενος ταῦτα ἐκ τῆς διαθήκης, ἣτις εἶνε λίαν περιέργως καὶ διδακτικῆ, πρὸς δὲ καὶ ὑποδειγματικῆ.~~

Ὡς Ἦ Ἐπίσκοπον Ρέοντος καὶ Πραστοῦ ὁ κ. Δ. Χ. Δουκάκης καταλέγει τὸν Ἰγνάτιον ἀνευ ἄλλης διασαφήσεως, παραπέμπει δὲ εἰς τὴν αὐτὴν πραγματείαν («Ἡ Ἱερ. Μ. τῶν Ἁγίων 40» σελ. 64, ἴσως 84). Ἐν τῇ πραγματείᾳ ὅμως ταύτῃ φέρεται ὁ Ἰγνάτιος μόνον ὡς ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἁγίων 40, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι ἐγένετο καὶ Ἐπίσκοπος, ἀλλ' ἡ δὲ πληροφορία περὶ τῆς εἰς Ἐπίσκοπον προαγωγῆς αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει. Ἐν τέλει σημειωθήτω καὶ διαφερὰ ἡλικίας ἐτῶν οὐχὶ φυσικῆς. Ὁ κ. Δ. Χ. Δουκάκης ἀναγράφει ὡς Ἐπίσκοπον Ρέοντος καὶ Πραστοῦ Ἰάκωβον τὸν Σαλοῦφαν ἀρχιερατεύσαντα ἐν ἔτει 1704, καταλέγει δὲ ὡς Ι' τὸν Θεοδώρητον ἐν ἔτει 1769 ἀρχιερατεύσαντα καὶ τελευτήσαντα τῷ 1803, καὶ προστίθῃσιν, ὅτι οὗτος ἦτο ὀμοπάτριος τοῦ ἀνωτέρω Ἰακώβου Σαλοῦφα. Ἐχομεν δὴλον ὅτι διαφορὰν ἡλικίας μεταξὺ ἀδελφῶν περιπίπτου 90 ἐτῶν, ὅπερ κἀπως ἀφύσικον.

Παρεκτὸς τῶν ἀμαρτημάτων τούτων, ἅτινα ἀβασανίστως βεβαίως παρεισέφρησαν, ὁμολογητέον ὅτι ἡ μελέτη αὕτη τοῦ φιλοπονωτάτου κ. Δ. Δουκάκη εἶνε μία συμβολὴ ἀξία λόγου εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

† M M.